

ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಧ್ಯಯನಗಳು ನಡೆದಿವೆ. ಅಂತಹ ಅಧ್ಯಯನಗಳ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಪೋಷಕರಿಗೆ ಅನೇಕ ಸಲಹೆ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು 'ಪೇರೆಂಟಿಂಗ್' ತಜ್ಞರು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪೋಷಕರಲ್ಲಿ 'ನಾಲ್ಕು ವಿಧ' ಎಂಬ ಒಂದು ಗ್ರಹಿಕೆಯಿದೆ. ಅವುಗಳೇನೆಂದು ನೋಡೋಣ.

ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪ ಹೇಳಿದ ಯಾವುದೇ ಮಾತನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಮುಖ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಅವರದೇ ನಿರ್ಧಾರಗಳು ಅಂತಿಮವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದವು.

'ನಾನು ಭರತನಾಟ್ಯ ತರಗತಿ ಸೇರಲಾ ಪಪ್ಪಾ?' ಎಂದು ಮಗಳು ಕೇಳಿದರೆ, ಅಪ್ಪ ಹೇಳುವ ಉತ್ತರವೇ ಅಂತಿಮ ನಿರ್ಧಾರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. 'ಡಾನ್ಯು ಗೀನ್ಯು ಏನೂ ಬೇಡ' ಎಂದು ಮಗಳ ಮುಖಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪ ಹೇಳಬಹುದು. ಅಥವಾ 'ಸರಿ... ಕಲಿತುಕೋ' ಎಂದು ಹಸಿರು ನಿಶಾನೆ ತೋರಬಹುದು. ಆ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಪೋಷಕರಿಗೆ 'ನಿರಂಕುಶ ಪೋಷಕರು' ಎಂದು ಹೇಳುವುದುಂಟು.

ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿರಂಕುಶ ಪೋಷಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಈಗ ಕಾಲ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪೋಷಕರು ನೋಡುವ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವು ತುಂಬಾ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಿರಂಕುಶ (authoritarian) ಪೋಷಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ ಎನ್ನಬಹುದು. ಅಥವಾ ನಿರಂಕುಶ ಭಾವದ ತೀವ್ರತೆಯು ತಗ್ಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಅಧಿಕೃತ (authoritative) ಧೋರಣೆಯಿಂದ ಮಾತನಾಡುವ ಪೋಷಕರ ವರ್ಗ. ಈ ವರ್ಗದ ಪೋಷಕರೂ ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ತಾವೇ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಸುತ್ತ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ವಾತಾವರಣವು ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಲಿ ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಶ್ರಮ ಹಾಕಿ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮಗುವಿನೊಡನೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬಂಧವಿರಬೇಕು ಎಂಬ ಆಶಯದಿಂದ ನಿರಂತರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ತಾವು ಮಾಡುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಿಯಮಗಳ ಹಿಂದಿನ ಕಾರಣಗಳೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಪರಿಣಾಮ ಏನೇನಾಗಬಹುದು ಎಂಬ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂರನೆಯ ವರ್ಗದ ಪೋಷಕರನ್ನು 'ಅನುಮೋದಿಸುವ' (permissive) ಪೋಷಕರೆಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. 'ಇಂದಿನಿಂದ ಮೊಬೈಲ್ ನೋಡುವುದು ಬಂದ್' ಎಂದು ಕಠಿಣ ಆದೇಶಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದರೂ ಅದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವಲ್ಲಿ ಅವರು ಅಷ್ಟೇನೂ ಉತ್ಸಾಹ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. 'ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಬೇಸರವಾಗುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಾರದು' ಎಂಬ ಸ್ವಯಂಪಾಲನೆ

ನಾಲ್ಕು ನಿಟ್ಟಿನಿಂದ

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ಪೋಷಕರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಗಳಿರುತ್ತವೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಪಾಲನೆ-ಪೋಷಣೆ ತಜ್ಞರು. ಆ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀವು ಯಾವ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರುತ್ತೀರಿ?

ಇರುವ ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರ 'ಅನುಮೋದಿಸುವ ಪೋಷಕರ' ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು, ತುಸು ಕಿಲಾಡಿ ಮನಸ್ಸಿತ್ತಿಯ ಮಕ್ಕಳು ಇಂತಹ ಪೋಷಕರ ಮಾತು ಕೇಳುವುದು ವಿರಳ.

ಅನುಮೋದಿಸುವ ಸ್ವಭಾವದ ಪೋಷಕರು, 'ಎಷ್ಟೆಂದರೂ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲವೇ... ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ ಬಿಡಿ...' ಎಂದು ಸಾಕಷ್ಟು ರಿಯಾಯಿತಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮುದ್ದುಮುದ್ದಾಗಿ ನೋಡಬೇಕು, ರೂಲ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ಅವರ ಮುಗ್ಧ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಹೇರಬಾರದು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅವರ ಮನದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ ನಡೆಯಾದರೂ, ಮಕ್ಕಳು ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಓಡರ್ಕ್ ಆಗಿ ಮಾತನಾಡುವುದು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮೂರನೆಯ ರೀತಿಯ ಪೋಷಕರನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮನಸ್ಸಿತ್ತಿಯ ಪೋಷಕರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ, ಮೊಬೈಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಅವರೇನು ನೋಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಅರಿವು ಪೋಷಕರಿಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮದೇ ಆದ 'ಬ್ಯುಸಿ' ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವ ಈ ಪೋಷಕರು, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿತು ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳ ಹೋಂವರ್ಕ್, ರಿಪೋರ್ಟ್ ಕಾರ್ಡ್‌ಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ, ಅಥವಾ ಕೊಡಿಸದೆಯೂ, ತಮ್ಮ ದಾರಿ ತಮ್ಮದೆಂದು ವರ್ತಿಸುವುದುಂಟು. ಈ ವರ್ತನೆಯು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುವ ಸಂಭವವೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಮಾತುಕತೆಯಾಡುವುದು, ಅವರ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳ ಕುರಿತು ಒಂದಿಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಮಾತನಾಡುವುದರಿಂದ ಸಹಜವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ 'ತಾವೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಮನೆಗೆ ಸೇರಿದವರು' ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬರುತ್ತದೆ.

ಏನಿಲ್ಲ ವರ್ಗೀಕರಣ ಮಾಡಿದರೂ ಪೋಷಕರನ್ನು ಹೀಗೆ ಒಂದೊಂದು ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪೋಷಕರು ಒಂದೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. 'ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದ ಪೋಷಕ ವಿಧಾನ' ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯೊಂದು ಇಲ್ಲ. ಕಲಿಕೆಯ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ನಿರಂಕುಶ ಪೋಷಕರಂತೆ ವರ್ತಿಸುವವರು, ಆಟೋಟಿಂಗ್‌ಗಳ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಪೋಷಕರಂತೆ ವರ್ತಿಸಬಹುದು. ಮನೆಕೆಲಸಗಳು, ಸಂಬಂಧಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ 'ಅನುಮೋದಿಸುವ' ಪೋಷಕರಂತೆ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಯಾವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಾವು ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಪೋಷಕರು ಆತ್ಮಾವಲೋಕನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವರ್ತನೆಯನ್ನು, ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆಯೇ ಎಂದು ಸ್ವಯಂ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ವಿವೇಚನೆಯೊಂದೇ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದ ವಿಚಾರ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in